

TUCHTCOLLEGE VOOR DE KYNOLOGIE IN EERSTE AANLEG

Zaaknummer: 20-046

Datum uitspraak: 17 juni 2021

In de zaak van:

Mevrouw XXXXXX

wonende te XXXXXX

verschenen in persoon

hierna te noemen: **beklaagde**

en

De vereniging naar Nederlands recht

**Vereniging Raad van Beheer op Kynologisch
Gebied in Nederland**

gevestigd en kantoorhoudende te Amsterdam,

gemachtigde: mevrouw mr. D.F. Dokkum

hierna te noemen: **klaagster**

1. Het verloop van de procedure

- Klaagster heeft op grond van artikel 31 Procesreglement (voorheen artikel VI.43 lid 1 Kynologisch Reglement) de zaak bij het Tuchtcollege in eerste aanleg aanhangig gemaakt en gevorderd dat deze de zaak in behandeling neemt en daarbij de volgende stukken overgelegd:
 - een omschrijving van het tuchtrechtelijk vergrijp;
 - een kopie van de brief d.d. 28 augustus 2020 aan beklagde met 16 bijlagen;
- Bij brief van 28 augustus 2020 is beklagde geïnformeerd over de mogelijkheid om een verweerschrift in te dienen;
- De beklagde heeft op 27 september 2020 een verweerschrift per email ingediend;
- Bij brief van 20 januari 2021 heeft het Tuchtcollege voor de Kynologie (hierna te noemen "Tuchtcollege") in eerste aanleg beklagde laten weten dat in verband met de COVID-19 pandemie een fysieke mondelinge behandeling voorlopig niet aan de orde zou zijn maar wel een digitale zitting. Indien beklagde dit wenste, kon op die

- zitting de klacht tegen haar behandeld worden. Beklaagde heeft hierop niet tijdig gereageerd;
- Bij aangetekende brief van 8 april 2021 is beklagde opgeroepen om op de zitting van 30 april 2021 te verschijnen. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 21 mei 2021 nu door COVID-19 de zitting op 30 april 2021 niet door kon gaan.
 - Beklaagde is ter zitting verschenen en heeft zich op verzoek van de voorzitter gelegitimeerd.
 - Van hetgeen ter zitting is behandeld heeft de secretaris aantekeningen gemaakt.
 - Tenslotte is uitspraak gewezen.

2. De omschrijving van het verweten gedrag en het verweer

2.1 Verweten gedraging

De beklagde wordt verweten dat zij op meerdere momenten bij het doen van aanvraag-, aanmeldings-, aangifte- en/of inschrijvingsprocedures, zoals vastgelegd in het Kynologisch Reglement, onjuiste gegevens heeft verstrekt door niet haar feitelijke woonadres op te geven bij het doen van dek- en geboorteaangiften, alsmede bij het invullen van de registratieformulieren. Beklaagde woont reeds enkele jaren (waarschijnlijk sinds 2009) in Duitsland terwijl zij telkens een Nederlands adres (XXXXXX) heeft opgegeven.

Bovenstaande overtredingen zijn alleen en/of samen met haar zoon, de heer XXXXXX, gepleegd.

Dit is een tuchtrechtelijk vergrijp op grond van artikel VI.11 lid 1 van het Kynologisch Reglement (tot 1 juli 2020: artikel VI.6 lid 1 Kynologisch Reglement). Daarnaast is artikel 18 FCI International Breeding Rules overtreden.

2.2 Het verweer

Hoewel tegen de heer XXXXXX een klacht van dezelfde strekking is ingediend, verzoekt beklagde in haar verweerschrift van 27 september 2020 om haar klacht apart te behandelen.

Beklaagde is sinds 2009 penningmeester van de XXXXXX en helpt zij bij veel evenementen. Daarnaast is zij sinds 2015 penningmeester van de XXXXXX.

De woning op het adres in XXXXXX is haar eigendom. De woning bestaat uit zes appartementen, waarvan er één voor haar is ingericht op het moment dat zij in Nederland is. Beklaagde is in 2006 naar Duitsland verhuisd. In 2016 woonde zij een paar maanden in Nederland. Beklaagde heeft van 1 april 2006 tot en met 25 juli 2016 in het bevolkingsregister van XXXXXX geregistreerd gestaan en staat daar sinds 6 september 2016 weer geregistreerd. Als bewijs hiervoor legt beklagde tijdens de zitting een uittreksel uit het bevolkingsregister van de gemeente XXXXXX over. De tussenliggende periode was zij geregistreerd in het bevolkingsregister van de Gemeente XXXXXX.

Beklaagde geeft aan met een buitendienstmedewerker van klagster, die destijds de pups kwam chippen, het wonen op twee verschillende adressen te hebben besproken. Deze buitendienstmedewerker zou gezegd hebben dat het hebben van een woonadres in

Duitsland en inschrijving van de geboren nesten op een Nederlands adres geen probleem is. Ter zitting heeft beklagde verklaard dat de nesten zowel in Duitsland als in Nederland werden geboren. Dat was afhankelijk van op welk adres beklagde op dat moment woonde.

Ongeacht of het nest in Duitsland of in Nederland werd geboren, heeft beklagde de pups in het NHSB in laten schrijven. Beklaagde verklaart tijdens de zitting dat de meeste nesten in Nederland zijn geboren en ongeveer 5-6 in Duitsland. Als er een nest in Nederland werd geboren, bleef zij in Nederland tot de pups 8 weken oud waren. Zij dacht inschrijving in het NHSB, ongeacht of de pups in Nederland of Duitsland waren geboren, wel mocht. Zij had en heeft naast haar Duitse woning immers ook een woning in Nederland?

Ter zitting verklaarde beklagde dat de nest- en/of kennelcontrole in Nederland plaatsvond. Hiervoor zette zij de moederhond en haar pups in de auto en reed van Duitsland naar Nederland. De afstand naar XXXXXX is 25 km enkele reis. Deze autorit wordt ook gemaakt als zij met één van de honden naar de dierenarts in XXXXXX gaat. Deze dierenarts heeft weliswaar een praktijkruimte in Duitsland maar deze is bijzonder klein en voor de meeste medische verrichtingen moet beklagde in XXXXXX zijn. Een kennelcontrole heeft als doel te kijken naar de omstandigheden waarin de moederhond en haar pups zich bevinden. Beklaagde heeft dit nooit vreemd gevonden. Zij nam altijd de moederhond en de pups, die van een transponder voorzien moesten worden, mee naar XXXXXX. Als dit niet had gemogen, had de buitendienstmedewerker haar hierop moeten attenderen. Die had kunnen zien dat er een auto met een Duits kenteken voor de woning op de oprit geparkeerd stond. Beklaagde wist niet beter dan dat de situatie gedoogd werd. De echte thuissituatie in Duitsland heeft geen enkele buitendienstmedewerker van klaagster ooit kunnen zien.

Binnen de Europese Unie geldt de regelgeving dat een pup in verband met de rabiësvaccinatie ten minste 15 weken oud moet zijn voor hij of zij kan worden geëxporteerd. Op de vraag of beklagde zich er ook van bewust is dat zij met pups jonger dan 15 weken oud de grens overgaat en is gegaan, zowel voor de identificatie met een transponder als de controle op levershant, zoals door de rasvereniging is voorgeschreven, antwoordt beklagde dat zij zich hiervan bewust is.

In januari 2020 is beklagde door een medewerkster van klaagster gebeld. Tijdens dat telefoongesprek heeft zij aangegeven dat zij in Duitsland woont waarop zij de mededeling kreeg dat zij de pups niet in het NHSB in kon schrijven. Beklaagde heeft op 20 januari 2020 haar kennelnaam in Duitsland laten registreren en fokt sindsdien alleen in Duitsland. Als bewijs van deze stelling legt beklagde een brief d.d. 21 januari 2020 van klaagster over waarin deze laatste bevestigt dat de beklagde's kennelnaam "XXXXXX" (prefix) met ingang van 21 januari 2021 uit haar kennelnaamregister wordt uitgeschreven.

Reactie klaagster

Beklaagde heeft op 27 september 2020 schriftelijk verweer gevoerd. Allereerst beschrijft beklagde haar bestuursfuncties bij de XXXXXX en XXXXXX. Het tuchtcollege acht dit niet relevant voor deze tuchtzaak. Datzelfde geldt voor de manier waarop het XXXXXX-bestuur onderling met elkaar omgaat en elkaar informeert. Verder heeft de secretaris van de

Zaaknummer: 20-046

Datum uitspraak: 17 juni 2021

XXXXXX geen klacht ingediend maar een melding gedaan. De mogelijke achterliggende gedachte of de aanleiding voor het doen van die melding zijn niet relevant.

Klaagster heeft de melding onderzocht en vond het een dermate serieuze zaak dat het verder is opgepakt en aan het Tuchtcollege voor de Kynologie in eerste aanleg is voorgelegd. Onderdeel van het onderzoek was het opvragen van een uittreksel van de basisregistratie personen om te woonplaats te controleren (zie artikel III.22 lid 5 KR).

Onder de kennelnaam "XXXXXX" is bij klaagster voor het laatst dekaangifte gedaan voor een nest met dekdatum 29 augustus 2019 en geboortedatum 25 oktober 2019 (nest XXXXXX) en verwijst naar de printscreen die klaagster ter zitting aan beklaagde geeft. Dat was vóór de melding van de XXXXXX. Stambomen zijn in januari 2020 niet gemeld/afgegeven en klaagster kan zich niet voorstellen dat dit wel het geval zou zijn. Er is dus geen sprake van dat in februari 2020 met de afdeling stamboekhouding een afspraak zou zijn gemaakt om een in Duitsland geboren nest tóch in het NHSB in te schrijven. Haar zoon, de heer XXXXXX (zaak 20-045), had wel nog een dekaangifte lopen (nest XXXXXX). Toen bleek dat hij in Duitsland woonde, zijn voor dit nest geen stambomen afgegeven.

Anders dan beklaagde stelt, was klaagster er niet van op de hoogte dat beklaagde al jarenlang in Duitsland woonde en daar ook nesten fokte. Als zij dat had geweten, was eerder opgetreden en waren er al eerder geen stambomen afgegeven. Of het XXXXXX-bestuur wel op de hoogte was, kan klaagster niet beoordelen maar is ook niet relevant. Het gaat erom of klaagster eerder op de hoogte was en dat is niet het geval. Dat geldt ook voor de buitendienstmedewerkers en die hebben daar dan ook geen goedkeuring aan gegeven. De buitendienstmedewerkers hebben duidelijke instructies dat als zij een situatie niet vertrouwen hiervan melding moeten doen. Daar was hier geen sprake van.

Beklaagde had ook moeten weten dat hetgeen zij deed niet was en is toegestaan. Elke fokker behoort immers op de hoogte te zijn van de geldende regels.

Beklaagde refereert aan de ALV van de XXXXXX. Hoe vervelend die wellicht voor haar geweest is, dat is niet relevant voor deze zaak.

Antwoord beklaagde:

Ik heb de stambomen van oktober 2019 gekregen. Voor de afgifte ben ik hierover door een medewerker van klaagster gebeld. Deze stambomen zouden nog worden afgegeven en er zouden verder geen consequenties zijn als zij naar Duitsland zou gaan. Met betrekking tot mijn bestuursfunctie bij de XXXXXX stond ik met mijn Duitse adres ingeschreven in het handelsregister. De buitendienstmedewerkers hebben nimmer een opmerking gemaakt als ik met mijn auto met Duits kenteken op de oprit stond. Zij hebben het moeten weten ook al omdat ik niet met al mijn honden kwam. Zij hadden daarover een signaal af kunnen geven dat ik alleen met de moederhond en pups kwam terwijl ik daar niet woonde.

Ik vind dat klaagster eerder had moeten reageren. Rond Kerst 2020 kreeg ik bericht dat ik moest bewijzen dat ik in Duitsland woonde. Ik heb toen gebeld en de situatie uitgelegd en daarop de toezegging gekregen dat ik de aangevraagde stambomen alsnog zou krijgen.

Zaaknummer: 20-046

Datum uitspraak: 17 juni 2021

Het heeft dan ook wel erg lang geduurd als ik nu pas op een zitting bij het Tuchtcollege moet verschijnen. Vreemd dat er niet over wordt gerept dat de secretaresse van de rasvereniging 57 A-4tjes naar klagster heeft gezonden.

Repliek klagster:

Wij zijn na de melding door de rasvereniging een onderzoek gestart. Zoiets kost tijd. In september hebben wij het Tuchtcollege geïnformeerd en dat heeft dus zo'n 9 maanden geduurd.

3. De beoordeling door het Tuchtcollege in eerste aanleg

3.1 Bevoegdheid en ontvankelijkheid

Het Tuchtcollege is bevoegd in deze zaak te oordelen omdat de beklaagde ten tijde van het haar verweten gedrag lid was van een vereniging, die is toegelaten tot het lidmaatschap van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland. Op grond van de statuten van die vereniging is de beklaagde onderworpen aan de rechtsmacht van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland.

Bovendien is het Tuchtcollege in eerste aanleg bevoegd in deze zaak te oordelen omdat door de beklaagde bij de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland, een dekaangifte en/of een geboorteaangifte is ingediend waarmee beklaagde de rechtsmacht van de Raad van Beheer en de werking van het Kynologisch Reglement aanvaardt vanaf het moment van de dekking en/of de geboorte waarvoor de aangifte is gedaan (artikel III.20 Kynologisch Reglement).

Het Tuchtcollege in eerste aanleg is naast bovenstaande gronden ook bevoegd nu de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland beklaagde op haar verzoek het recht heeft verleend op het voeren van een kennelnaam. Deze kennelnaam voerde zij op het moment van het haar verweten gedrag. Op grond van artikel III.46 van het Kynologisch Reglement is zij daarom onderworpen aan de rechtsmacht van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland.

Op grond van artikel 30 en volgende Procesreglement van het Kynologisch Reglement kan klagster vorderen dat het Tuchtcollege in eerste aanleg een klacht in behandeling neemt. Klagster is dan ook ontvankelijk in haar vordering.

3.2 Overwegingen met betrekking tot het verweten gedrag

Het Tuchtcollege in eerste aanleg gaat ervan uit dat fokkers weten dan wel behoren te weten dat naast de gezondheids- en welzijnsregels waaraan moet worden voldaan er ook formele regels met betrekking tot de registratie in het Nederlands Hondenstamboek bestaan, die als zodanig ook in het Kynologisch Reglement zijn opgenomen.

Op grond van artikel VI.11 lid 1 Kynologisch Reglement is het verboden om bij aanvragen/of aanmeldings- en inschrijvingsprocedures die in een door of krachtens klagster

vastgesteld reglement zijn geregeld onjuiste gegevens te verstrekken of gevraagde dan wel kenbaar relevante gegevens te verzwijgen.

Naast het hiervoor genoemde artikel, zijn op deze klacht ook de artikelen III.6 en III.22 lid 5 Kynologisch Reglement door beklagde overtreden. In artikel III.6 Kynologisch Reglement is bepaald dat slechts in Nederland geboren honden in de Nederlandse stamboekhouding kunnen worden ingeschreven, terwijl artikel III.22 lid 5 Kynologisch Reglement bepaalt dat een fokker slechts bevoegd is geboorteaangifte te doen indien hij/zij in Nederland woont.

In haar verweerschrift van 27 september 2020 aan klagster heeft beklagde aangegeven dat zij sinds 2006 in Duitsland woont. Door bij de dek- en geboorteaangifte een Nederlands adres op te geven, terwijl zij daar niet officieel als bewoner staat geregistreerd, heeft de beklagde in strijd met de geldende regels gehandeld. Daar doet niet aan af, dat zij aangeeft er nimmer een geheim van gemaakt te hebben dat zij in Duitsland woont noch dat zij een huis in Nederland heeft. Haar mededeling dat de buitendienstmedewerker van klagster van beide adressen op de hoogte was, doet eveneens hier niet aan af. Enig bewijs als onderbouwing voor dit laatste heeft zij daarvoor niet aangevoerd. Bovendien heeft klagster deze stelling gemotiveerd betwist.

De klacht van beklagde dat de buitendienstmedewerker adequaat had moeten reageren op het feit dat er een auto met een Duits kenteken op de oprit stond, snijdt geen hout. De woning in XXXXXX is een appartementencomplex van zes woningen, dicht bij de Nederlands-Duitse grens gelegen. Het is allesbehalve vreemd als daar een auto met een Duits kenteken geparkeerd staat. Hetzelfde geldt voor de opmerking van beklagde dat de buitendienstmedewerker een opmerking had moeten maken waarom zij alleen met de moederhond en de pups aanwezig was. Ook dat helpt niet. Het komt vaker voor dat fokkers meer honden op hun naam hebben staan maar deze bij anderen uitgezet hebben.

Hetgeen beklagde naar voren heeft gebracht doet echter niets af aan de overtreding die zij heeft gemaakt. Naast overtreding van de regels uit het Kynologisch Reglement, die alleen een nationaal bereik hebben, heeft beklagde ook internationale EU-regelgeving met voeten getreden.

In de eerste plaats is daar de internationale bepaling met betrekking tot grensoverschrijdende verplaatsing van pups jonger dan 15 weken. In EG-Verordening 576/2013 is bepaald dat een pup die - voordat hij internationaal verplaatst wordt- tegen rabiës geënt moet zijn. De leeftijd voor deze enting is minimaal 12 weken gevolgd door een wachttijd van 21 dagen om de beschermende immuniteitswerking te krijgen. Dat betekent dat pups jonger dan 15 weken niet naar het buitenland vervoerd mogen worden. Beklagde heeft de pups op de leeftijd van 5-7 weken oud voor de identificatie door middel van een ISO-transponder van Duitsland naar Nederland vervoerd. Dit is dus ruim onder de genoemde leeftijd van 15 weken.

Deze overtreding neemt het Tuchtcollege niet mee in zijn strafmaat. De beoordeling met betrekking tot een mogelijke overtreding van deze EG-Verordening behoort niet tot de bevoegdheid van het Tuchtcollege maar de NVWA en/of das Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit dan wel het instituut dat in Duitsland met

de taak van het NWWA vergelijkbaar is. Het Tuchtcollege vindt het in het kader van deze klacht wel belangrijk dat aan het bestaan van deze EG-Verordening nog eens aandacht geschonken werd.

In de tweede plaats heeft beklaagde artikel 18 van de FCI International Breeding Rules overtreden. Dit artikel luidt als volgt:

"A litter is registered with the member of contract partner of the country where its breeder has his legal residence and the litter was born. Exceptions can be made by mutual agreement between the members or contract partners involved".

Dit betekent dat de aangesloten leden bij de FCI, waarvan klaagster er één van is, het zogenaamde "woonplaatsbeginsel" hanteren. De aansluiting van de Raad van Beheer bij de FCI heeft tot gevolg dat de statuten en regelgeving van de FCI ook van toepassing zijn op de door de Raad van Beheer erkende verenigingen.

Door haar lidmaatschap bij minimaal één rasvereniging ten tijde van het ten laste gelegde, het voeren van een kennelnaam én het vragen van een dienst bij de Raad van Beheer, namelijk een stamboom door het doen van dek- en geboorteaangifte(n), geldt dit artikel ook voor beklaagde. Nu beklaagde aangeeft dat zij al jaren aan iedereen altijd heeft laten weten dat zij in Duitsland woont en dit nog eens expliciet in haar verweerschrift van 27 september 2020 aan klaagster heeft meegedeeld, betekent dat zij de bij haar voor januari 2020 geboren nesten niet bij klaagster, maar bij het "Verband für das Deutsche Hundewesen (VDH) e.V." had moeten melden.

3.3 Conclusie

Beklaagde heeft zich willens en wetens niet aan de regelgeving gehouden door bij het opgeven van de dek- en geboorteaangiften bewust haar Duitse adres niet te vermelden maar dat van haar Nederlandse woning. Op het moment van de identificatie reed beklaagde met de moederhond en de pups in de leeftijd van 5-7 weken van haar Duitse adres naar haar woning in XXXXXX. Zij heeft dus willens en wetens bij het grensoverschrijdend transport de gezondheid en het welzijn van de pups genegeerd. Daar doet niet aan af dat het voor haar maar 25 km enkele reis was.

De klacht van beklaagde dat het zo lang geduurd heeft voordat zij op de zitting van het Tuchtcollege moest verschijnen, is deels aan haar zelf te wijten. Het Tuchtcollege heeft op 16 oktober 2020 de klacht tegen beklaagde van klaagster ontvangen. Een week later was een zitting gepland maar beklaagde kon daar niet voor worden opgeroepen. De secretaris van het Tuchtcollege is op grond van artikel 33 lid 2 Procesreglement Tuchtrecht verplicht om tussen de dag van verzending van de oproep voor de zitting en de zittingsdatum een termijn van minimaal drie weken aan te houden.

Bij brief van 20 januari 2021 heeft de secretaris beklaagde en haar zoon, de heer XXXXXX, die beiden op hetzelfde adres in Duitsland wonen, separaat een brief gezonden met het verzoek om mee te delen of beiden akkoord konden gaan met een digitale in plaats van fysieke zitting. De heer XXXXXX reageerde binnen een paar dagen; beklaagde pas

28 februari 2021. Dit laatste betekende dat de oproeptermijn van drie weken voor de digitale zitting van 10 maart 2021 niet in acht genomen kon worden.

De klacht van klagster tegen zowel de heer XXXXXX als beklaagde hebben dezelfde inhoud. Op grond van doelmatigheid was een gezamenlijke behandeling van de beide zaken gerechtvaardigd en hadden deze tegelijk tijdens de digitale zitting van 10 maart 2021 behandeld kunnen worden. Nu zowel beklaagde als de heer XXXXXX aangaven dat zij beide zaken apart behandeld wilden zien, verviel deze mogelijkheid.

De zaak van beklaagde kon daarom niet op een eerdere zitting worden behandeld dan 21 mei 2021.

3.4 Overwegingen met betrekking tot de strafmaat

Het Tuchtcollege in eerste aanleg overweegt dat met de eerdergenoemde regelgeving klagster beoogt om het belang van de gezondheid en het welzijn van de rashondenpopulatie in Nederland te dienen. Daarbij is een juiste registratie een vereiste. Bevordering van de gezondheid en het welzijn van de raspopulatie in het algemeen is een statutair doel van klagster.

Het Tuchtcollege in eerste aanleg is dan ook van mening dat stelselmatig overtreden van artikel VI.11 lid 1 KR van deze regelgeving zeer ernstig is. Het Tuchtcollege in eerste aanleg acht voor het plegen van een dergelijke overtreding een hoge geldboete en een tijdelijke, onvoorwaardelijke diskwalificatie van beklaagde gerechtvaardigd.

4. De beslissing

- Het Tuchtcollege voor de Kynologie in eerste aanleg verklaart bewezen dat de beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan het verweten gedrag zoals hiervoor onder 2.1 omschreven.
- Veroordeelt beklaagde tot betaling van een boete van € 1.000, --;
- Legt aan beklaagde een onvoorwaardelijke diskwalificatie van 12 maanden op;
- Bepaalt voorts dat op grond van artikel 68 Procesreglement van het Kynologisch Reglement om de FCI, VDH van deze beslissing op de hoogte te brengen;
- Deelt mee dat tegen deze uitspraak zowel door klagster als de beklaagde hoger beroep bij het Tuchtcollege in hoger beroep kan worden ingesteld (artikel 69 e.v. Procesreglement van het Kynologisch Reglement). Dit hoger beroep dient per aangetekende brief te worden ingesteld bij de secretaris van het Tuchtcollege voor de Kynologie in hoger beroep, per adres Postbus 75743, 1070 AS Amsterdam.
- Deelt mee dat de termijn voor het indienen van een beroepschrift vier weken bedraagt, te rekenen vanaf de datum waarop de uitspraak aan beklaagde aangetekend is verzonden. Het hoger beroep schorst de uitvoering van deze beslissing niet.

Zaaknummer: 20-046

Datum uitspraak: 17 juni 2021

Deze uitspraak is geweest op 17 juni 2021 door de heer mr.dr. H.S. Grotens, voorzitter, mevrouw drs. J.W.J. Nienhuis-Koppes en mevrouw drs.ing. A.M. Veldhuizen-van 't Hul, in tegenwoordigheid van mevrouw F. Zijdenbos-Jansen, secretaris.

Mevrouw drs. J.W.J. Nienhuis-Koppes en mevrouw drs.ing. A.M. Veldhuizen-van 't Hul zijn buiten staat om deze uitspraak mede te ondertekenen.

De voorzitter

De secretaris

Mr.dr. H.S. Grotens

mevrouw F. Zijdenbos-Jansen